ప్రేముడి

- మంథా భానుమతి

(గత సంచిక తరువాయి)

సామాన్లన్నీ ఆటోలో ఎక్కించి నిలుచున్నాడు సాంబడు. పది నిముషాలయింది. కృష్ణవేణి జాడ లేదు. చుట్టు పక్కలంతా పరిశీలిస్తున్నాడు. సంధ్యా సమయం.. ఇక్కడి డ్యూటీ అయిపోయింది, మరి నా ఇంకొక అర్ధ భాగానికి కూడా నీ స్నేహం కావాలి అంటూ భూదేవి నెమ్మదిగా కదులుతోంది. పన్నెండుగంటలు నాకు కన్నుల విందు కలిగించి వెళ్ళిపోతావా అంటూ కినుకతో ఎర్రగా, పెద్దగా అయి, తన కెంజాయ కిరణాలని నలుదిశలా వ్యాపింపజేశాడు ఆదిత్యుడు.

ఆ కిరణాలలో మెరుస్తున్న చెట్ల అందాలని ఆనందంగా పరికిస్తున్నాడు సాంబడు.. కృష్ణవేణి ఆలశ్యం చేస్తోందని కొంచెంకూడా అసహనంగా లేదు. సహజంగానే నెమ్మదస్తుడు.. జీవితంలో ఎదుర్కున్న ఆటుపోట్లు, కష్టాలు మరింత సహనశీలిగా మార్చాయి.

అటువంటి గుణం ఉన్నవాళ్ళు ఏ వృత్తిలోనైనా రాణిస్తారు. అందరి అభిమానాన్నీ చూరగొంటారు.

"సారీ సాంబా! అందరికీ వీడ్కోలు చెప్పి వచ్చే సరికి కాస్త.." కృష్ణవేణి పరుగెత్తుతున్నట్లుగా నడుస్తూ వచ్చింది. ఫరవాలేదులే అన్నట్లు నవ్వాడు.

కృష్ణవేణి వెనుక పెద్ద కలకలం. మొత్తం హాస్టల్ అమ్మాయిలంతా అక్కడే ఉన్నారు. అంత తొందరగా వెళ్ళిపోతున్నది కృష్ణవేణి ఒక్కతే. మిగిలిన వాళ్ళు సిటీ లోనే అన్ని హాస్పిటల్స్ లో ప్రయత్నిద్దామని అనుకుంటున్నారు. ఒకమ్మాయి రెండు దండలు తీసుకొచ్చింది, తోటలోని పువ్వులతో కట్టినవే!

వార్డెన్ పారిజాతం సాంబడిని పిలిచి కృష్ణవేణి పక్కన నిల్చోబెట్టింది. ఇద్దరి చేతా దండలు మార్పించింది. ఆవరణ అంతా చప్పట్లతో మారు మోగిపోయింది. తమ జీవితాలు కూడా త్వరగా స్థిరపడితే బాగుండునని దేవుడిని ప్రార్ధించుకుంటున్నారు కొందరు.

"హాండ్సమ్ కపుల్ కదూ!" ఎవరో గట్టిగానే అన్నారు. మళ్ళీ చప్పట్లు.

"ఇటెక్కడికి సాంబా? మనం రైల్వే స్టేషన్‌కి కదా వెళ్ళాలిసింది? నీకు దారి తెలుసా? తిన్నగా వెళ్ళాలి." కృష్ణవేణి గాభరాగా అంది ఆటో మోజమ్‌జాహీ మార్కెట్ దగ్గర ఎడం పక్కకి తిరుగుతుంటే.

చిరునవ్వు నవ్వాడు సాంబడు.

"ప్రతీ దానికీ ఏంటా నవ్వు? భూమి తల్లకిందులయినా అట్టా నవ్వుతానే ఉంటావా?"

"భూమి గుండ్రంగా ఉంటుందే మొద్దమ్మాయ్! తలక్రిందులవటం ఏంటీ?" ఆటో అబ్బాయికి ముందే అడ్రస్ కాగితం ఇచ్చాడేమో.. అతను నిర్వికారంగా పోనిస్తున్నాడు.

"అయ్యోరామా! ఈయన దేనికీ చలించడు.. ఆటో అబ్బాయ్! కుడి వేపుకి తిప్పు." నెత్తి కొట్టుకుంది.

అందరికీ ధృఢ చిత్తం ఉన్నట్లుగా కనిపించే మనుషులు స్వంత వాళ్ళకి మాత్రం, నిమ్మకి నీరెత్తినట్లుగా కనిపిస్తారు. కృష్ణవేణి కూడా, సాంబడి నిశ్చలత్వం చూసి చిరచిర లాడిపోతోంది.

"నేనున్నా కదా! నిశ్చింతగా ఉండు పిల్లా!"

కృష్ణవేణి మారు మాట్లాడకుండా కళ్ళు మూసుకుని ఒక చేత్తో ఆటో కడ్డీ, ఇంకొక చేత్తో సాంబడి చెయ్యి పట్టుక్కూర్చుంది. ఊరుకోలేక కొంచె సేపయ్యాక కళ్ళు తెరిస్తే, ఆటో నిమ్స్ హాస్పిటల్ దాటి వెళ్తోంది. ఇంక గాభరా పడ్డం మానేసి, కుతూలంగా చూస్తోంది, ఎటెళ్తున్నామా అని.

శ్రీనగర్ కాలనీ రోడ్డు తిరిగి, అక్కడ ఎడం వైపునున్న ఒక సందులో పెద్ద భవనం దగ్గర ఆగింది ఆటో. గేటు దగ్గర గూర్ఖా సాంబడిని చూస్తూనే సెల్యూట్ చేసి, గేటు బార్లా తెరిచాడు. విశాలమైన పోర్టికో దగ్గర మెట్ల మీద కూర్చున్న యాభై ఏళ్ళావిడ ఎదురొచ్చి, సామాన్లు దించడంలో సాయ పడింది.

ఆటో పంపించేసిన సాంబడు, సామాన్లు లోపలికి తీసుకెళ్ళి, హాల్లో ఒక పక్కగా ఉన్న గదిలో పెట్టించి, బయటికి వచ్చాడు. కృష్ణవేణి మెట్ల దగ్గరే నిలుచుండి పోయింది, సంభ్రమంగా చూస్తూ!

"దా వేణీ! మా ఫ్రెండ్ ప్రసాద్ తెలుసు కదా! అతనిదే ఈ గెస్ట్ హౌస్. నిన్ను తీసుకు రావడానికి వెళ్తున్నానని చెప్పగానే ఇక్కడ రెండ్రోజులుండి గుంటూరు వెళ్ళండని ఈ ఏర్పాట్లు చేశాడు. నేను ఇదే కదా మొదటి సారి రావడం.. హైద్రాబాద్ అంతా రేపెల్లుండి చూద్దాం. నువ్వు కూడా అన్నీ చూళ్ళేదనుకుంటా! నేను తెల్లారుఝామునే వచ్చి, ఇక్కడ నా సామాన్లు పెట్టేసి, భోంచేసి అటొచ్చాను. అదీ సంగతి." చేతిలో చెయ్యేసి, గట్టిగా పట్టుకుని లోపలికి తీసుకెళ్ళాడు. గుమ్మం దగ్గరకెళ్ళగానే, సామాన్లు లోపల పెట్టించినామె పళ్ళెంలో హారతి తీసుకొచ్చి, ఇద్దరికీ కలిపి తిప్పింది.

"అబ్బాయి, ప్రసాద్ చెప్పాడమ్మా! నా పేరు శాంత. అబ్బాయిని నేనే పెంచాను. బాగా అలవాటు.

కృష్ణవేణి ఇంక ఆశ్చర్య పడటం మానేసింది. సాంబడు అన్నీ ప్లాన్ చేసుకునే వచ్చాడని తెలిసి పోయింది. ఏది చేసినా అంతే.. ఒక స్పష్టత, ఒక నిబద్ధత కనిపిస్తుంటాయి.

తమ సామాన్లు పెట్టిన గదిలోకి తీసుకెళ్ళి అంతా చూపించాడు సాంబడు.

"పొద్దుటి నుంచీ సామాన్లు సర్ది, అందరికీ టాటాలు చెప్పీ అలిసి పోయుంటావు. స్నానం చేసిరా. అక్కడే షాంపూ, సబ్బు.. అన్నీ ఉన్నాయి. తరువాత నేను చేస్తా." హాల్లోకి వెళ్ళి టివి ఆన్ చేశాడు.

పాత హిందీ పాటలు వస్తున్నాయి. హాయిగా, మధురంగా. అలా వింటూ సోఫాలో కునుకు తియ్యడం మొదలు పెట్టాడు. కృష్ణవేణి, చేతి మీద తట్టి లేపింది.

"సాంబా! లే.. ఆకలేస్తోంది."

సాంబడు కళ్ళు నులుముకుంటూ లేచాడు.

"అబ్బా! అరగంట పడుక్కున్నానా.. మంచి నిద్ర పట్టేసింది. సరిగ్గా పది నిముషాల్లో వచ్చేస్తా."

కృష్ణవేణి బారెడు జుట్టునీ, ఫాన్ కింద ఆర బెట్టుకుంటోంది, ఫాన్ కింద నిలుచుని. లేత నీలం ఆర్గండీ చీర మీద తెల్లని లక్నో ఎంబ్రాయిడరీ చేసిన చీర, ఎగ్జిబిషన్ లో కొన్నది కట్టుకుంది. దాని మీద అదే నీలం రంగు చికెన్ జాకెట్. మెడలో సన్నని మంగళ సూత్రాల గొలుసు పల్చని విద్యుత్ దీప కాంతిలో మెరుస్తోంది. ఆ మెరుపులో, నున్నని మెడ నిగనిగ లాడుతూ..

స్నానం చేసి, తెల్లని పైజామా లాల్చీ వేసుకుని, తడి జుట్టుని వెనక్కి దువ్వి బాత్రూం లోంచి వచ్చాడు సాంబడు. వస్తూనే.. అలా చూస్తూ నిలబడి పోయాడు.

నీలాల మబ్బుల మధ్యలో తొంగి చూస్తున్న పున్నమి చంద్రుడిలా ఉంది కృష్ణవేణి మొహం. విశాలమైన కళ్ళని సన్నగా ఐ లైనర్ తో దిద్దింది, మరింత విశాలమయ్యేట్లు. నుదుటి మీద నిలువు బొట్టు..

మెల్లిగా, దగ్గరగా వచ్చి వెనుకగా నిల్చుని, పట్టుకుచ్చులా పరుచుకున్న జుట్టుని వాసన చూస్తూ ఉండి పోయాడు సాంబడు. రెండు చేతులతో, జుట్టు ఒక పక్కగా లాగి, వేణిని తన వైపుకి తిప్పుకున్నాడు. అదే మొదటి సారి చూస్తున్నట్లుగా.. తనివి తీరా, కళ్ళలోకి చూస్తున్నాడు. కృష్ణవేణి కాసేపు తను కూడా తీసి పోకుండా చూసి, రెప్పలు వాల్చేసింది. మొహం దగ్గరగా తీసుకురాబోయాడు.

తలుపు మీద టక్.. టక్..

నిట్టూర్చి, వెళ్ళి తలుపు తీశాడు సాంబడు.

“బాబూ! భోజనం.. తొమ్మిదవుతోంది. మీరు తినేస్తే, నేను వంటిల్లంతా సర్ది వెళ్ళిపోవాలి. మళ్ళీ పొద్దున్నే వస్తా. తోటలోనే వెనుక పక్క ఉంది నా క్వార్టర్.” శాంతమ్మ.. ఒక పక్కగా నిలబడింది.

బల్ల మీది ఆధరువులు చూడగానే పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చింది ఆకలి.

ఆలు ఫ్రై, చిక్కుడు కాయ కూర, వెల్లుల్లి పాయ పప్పుపులుసు, గడ్డ పెరుగు. వేడి వేడి అన్నం తెల్లని పళ్ళాల్లో వడ్డించింది శాంతమ్మ. కరగ బెట్టిన నెయ్యి కమ్మని వాసన వేస్తోంది. గడ్డ పెరుగు.. కమ్మగా!

తృప్తిగా భోంచేసి, లేవబోయారు.

“బాబూ! మిమ్మల్ని మేడమీదున్న గదిలో పడుకోమన్నాడు ప్రసాద్. నేను పావుగంటలో వెళ్ళి పోతా.. వీధి తలుపేసుకుని వెళ్ళండి.”

అలాగే అన్నట్లు తలూపి, హాల్లో టివి చూస్తూ కూర్చున్నారు సాంబడు, వేణి దంపతులు.

ప్రసాద్ వాళ్ళ గెస్ట్ హౌస్ మరీ పెద్దదీ కాదు, చిన్నదీ కాదు. మేడమీద మూడు గదులు, కింత ఒక గది, పెద్ద హాలు, కిచెన్. హాలు తక్కువ ఫర్నిచర్‌తో, గోడలకి అలంకరించిన ఆహ్లాదమయిన చిత్రాలతో.. లోపలికి వెళ్ళగానే హాయిగా అనిపిస్తుంది. శాంతమ్మ పెట్టిన రుచికరమైన భోజనం మరింత హాయి కలిగిస్తోంది. కాళ్ళు జాపుకుని విశ్రాంతిగా కూర్చున్నారు. కనురెప్పలు బరువెక్కి పోయి, నిద్ర వస్తా వస్తానంటోంది.

“బాబూ!.. నే వెళ్తున్నా. తలుపేసుకోండి. మేడ మీద కుడి వైపున్న గది. అందులో మీకు అవసరమైనవి అన్నీ పెట్టాను. ఇంకా ఏమైనా కావాలంటే వంటిల్లు తీసే ఉంది. ఫ్రిజ్‌లో అన్నీ ఉన్నాయి.”

శాంతమ్మ వెళ్ళగానే తలుపేసి మేడ మీదికి దారి తీశాడు సాంబడు. వెనుకే నెమ్మదిగా నడిచింది కృష్ణవేణి, తల కొద్దిగా వాల్చి.. ఎప్పట్నుంచో ఎదురు చూస్తున్న సమయమే అయినా, ఏదో తెలియని బిడియం..

గుమ్మం దగ్గరే ఆగాడు సాంబడు, వేణి వచ్చే వరకూ!

తెర తొలగించి లోపలికి అడుగు పెడుతూనే కళ్ళు విప్పార్చి నిలబడి పోయారు ఇద్దరూ.

లేత నీలం కాంతిలో.. పందిరి ఉన్న డబల్ కాట్ మంచాన్ని సన్న జాజి మాలలతో అలంకరించారు. ఒక పక్కగా ఉన్న డెకొలామ్ బల్ల మీద, ఫ్లాస్కు, పళ్ళు ఉన్నాయి. రెండు గాజు కప్పుల్లో పాయసం, మీద గాజు మూతలు .. ఇదేమీ ఊహించలేదు సాంబడు కూడా. అంతలో.. బల్ల మీదున్న ఫోన్ మోగింది.

తటపటాయిస్తూ ఎత్తాడు. "హలో డాక్టర్! హాపీ ఫస్ట్ నైట్.." ప్రసాద్ గొంతు మంద్రంగా! సాంబడు స్పందించే లోపే ఫోన్ పెట్టేశాడు.

14

"వెల్ కమ్.. మన పాలస్‌కి" సాంబడు కృష్ణవేణిని, నగరంపాలెంలో తన గదికి ఆహ్వానించాడు.

ఇంటి ఓనర్ మేరీ ఎదురొచ్చి లోపలికి తీసుకెళ్ళింది. పాతకాలం డాబా ఇల్లు. ముందు పెంకులతో వేసిన పంచ. పంచ వెనుక పెద్ద హాలు. దానికి ఒక పక్కగా ఉన్న గదే సాంబడిది. ఆ గది వెనుక సామాన్ల గది. మేరీ ఆ సామాన్ల గది ఖాళీ చేయించి సాంబడికి ఇచ్చింది. హాలుకీ, సాంబడి గదికీ విడివిడిగా గుమ్మాలున్నాయి. రెండు గుమ్మాలకీ అమ్మాయి నమస్కారం పెడుతున్నట్లుగా క్రాస్ స్టిచ్ డిజైన్ కుట్టిన తెల్లని తెరలు.

పంచలో ముందు రెండు స్తంభాలు. రెండింటికీ బఠాణీ పూల తీగలు వేళ్ళాడుతున్నాయి, నిండా పూలతో. నాపరాళ్ళ వరండా అయినా.. ఏళ్ళ తరబడి పామి పామి కడగడంతో రాళ్ళు నున్నగా అయి, పాలిష్ రాళ్ళ లాగనే ఉన్నాయి. నాలుగు పేము కుర్చీలు, టీ పాయ్, దాని మీద మడత పెట్టిన పేపరు.

సాంబడి గదిలో కొత్తగా కొన్న ఇనుప మంచం, దాని మీద మెత్తని పరుపు. సరికొత్త దుప్పటి వేసుంది. రెండు దిళ్ళు. దిళ్ళ కవరు మీద కూడా కుట్టిన డిజైన్లు. ఒక గోడకి అల్మారా. ఇంకొక పక్క గోడకి ఒక బల్ల, రెండు కుర్చీలు. కిటికీకి కూడా కర్టెన్.. చాలా శుభ్రంగా ఉంది గది. వెనుక కొత్తగా తీసుకున్న గదిని వంటిల్లుగా మార్చింది మేరీ.

ఇంటి మొత్తానికి కొత్తగా రంగులు వేసినట్లున్నారు. ఇంకా పెయింట్ వాసన పోలేదు.

కృష్ణవేణికి గదిలోకి అడుగు పెట్టగానే హాయిగా, చల్లగా అనిపించింది. ఒళ్ళు పులకరించింది. ఇది తమ ఇల్లు. ఎప్పటి నుంచో కలలు కంటున్న ఇల్లు. మంచం మీద కూర్చుని గదంతా చూసి గట్టిగా ఊపిరి పీల్చి అడిగింది,

"ఇదంతా నిజమేనా?"

"అవునురా! ఇది మనిల్లు. ఇక నుంచీ మనం కలిసే ఉంటాం. నువ్వు ఒంటరివి కాదు. కష్ట సుఖాల్లో మనిద్దరం ఒకటి. వంటిల్లు చూశావా?" లోపలికి తీసుకెళ్ళాడు సాంబడు. వంటిల్లు చిన్నదైనా తీరుగా సర్ది ఉంది. నాలుగో సంవత్సరంలో ఉండగానే, ఒక క్లినిక్‌లో పార్ట్ టైమ్ గా ఫ్రంట్ డస్క్ దగర పని చెయ్యడం మొదలుపెట్టాడు.. రోజుకి రెండు గంటలు. ఆరునెలలయ్యాక గాస్ స్టౌ కొన్నాడు.

తమ కొత్త సంసారానికి కొన్న కుకర్, స్టీలు గిన్నెలు, పళ్ళాలూ.. అన్నీ తళతళా మెరిసి పోతున్నాయి.

"వీటన్నిటికీ డబ్బు.."

"కొంత నేను దాచింది, కొంత అమ్మ ఇచ్చిందీ. నాకు తోచినవి తీసుకున్నా. ఇంకేవైనా కావలిస్తే వచ్చే నెల తీసుకుందాం." సాంబడు వెనుక తలుపు తెరిచాడు. చల్లని గాలి పలుకరించింది.

దొడ్లో కూడా పంచ ఉంది. పక్కగా, బాత్‌రూం లెట్రిన్ ఉన్నాయి. పంచలో రుబ్బుగుంట, రోలు, రోకలి..

"చాలా బాగుంది సాంబా! ఎంత ఆనందంగా ఉందో చెప్పలేను. సరుకులన్నీ కూడా తెచ్చి పెట్టేశావా? నిన్ను అర్జంట్‌గా ముద్దు పెట్టేసుకోవాలనిపిస్తోంది." అనేసి సిగ్గు పడిపోయింది కృష్ణవేణి.

"మరెందుకాలశ్యం.." సాంబడు పెరటి తలుపు వేసి, దగ్గరగా వచ్చి నడుం చుట్టూ చేతులు వేసి, వేణి మొహం పైకెత్తాడు.

"ఛీ.. పో! ఏదో అనేశాను జోష్‌లో.."

"మాట జారితే వెనక్కి తీసుకోలేవమ్మాయ్!" పరిష్వంగంలో బంధించి పెదవులందించాడు.

"ఇవన్నీ ఎప్పుడు చేశావు సాంబా?" మెరుస్తున్న కళ్ళతో అడిగింది వేణి, కొంచెం సేపయ్యాక.

"నీ విరహ వేదన అందగానే రంగం లోకి దిగాను. ఇంక నిన్ను బాధ పెట్ట కూడదనిపించింది. ముందుగా పెద్దవాళ్ళని అడిగాను. ప్రసాద్‌ని కూడా సలహా అడిగాను. అతనే అన్ని ఏర్పాట్లు చేశాడు. 'ఇక్కడితో ఆపద్దు మీ ప్రస్థానం.. కానీ ఇద్దరూ కల్సి చెయ్యండి' అని సలహా ఇచ్చాడు. అంతే మన గూడు తయారయి పోయింది. మేరీ ఆంటీ బోలెడు సంతోషించారు, తనకి కంపనీ ఉంటుందని."

"అంకుల్.."

"కిందటేడే పోయారు. ఆంటీని వాళ్ళబ్బాయి అమెరికా తీసుకెళ్దామని ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. ఆంటీ ఇక్కడి చర్చ్‌లో చాలా యాక్టివ్. చర్చ్ ద్వారా కూడా ట్రై చేస్తున్నారు. మతం వేరని కానీ ఆచారాలన్నీ మనవే. అన్నట్లు ఆంటీకి చేపల పులుసు చాలా ఇష్టం. అందులో నువ్వు ఎక్స్‌పర్ట్ వని చెప్పాను."

"పాలు తీసుకొస్తా.. ఈ లోగా ఉప్మా చేసేస్తావా వేణీ. నేను అరగంటలో హాస్పిటల్ కి వెళ్ళాలి." స్నానం చేసొచ్చి అడిగాడు సాంబడు.

"ఉప్మా రెడీ. నువ్వు తినేసి హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళిపో. నేను మేరీ ఆంటీతో కలిసి బజారుకెళ్ళి కావలసినవి తెచ్చుకుంటా." పొద్దున్నే తయారయిపోయి, దుర్గమ్మ ఫొటో దగ్గర అగరొత్తి వెలిగించి, ఉప్మా చేసింది కృష్ణవేణి.

"ఓ.. చాలా ఫాస్ట్ గా ఉన్నావే! కొంచెం ముందుగా వెళ్తే ఛీఫ్ వచ్చేలోపు కొంచెం ప్రిపేర్ అవచ్చు. థాంక్యు. పాలెక్కడివి?" ఉప్మా తినగానే వేడి వేడి పాలు తెచ్చి ఇచ్చిన వేణి జడలాగి అన్నాడు.

"మన్లో మనకి థాంక్స్ వద్దు సాంబా! మనిద్దరం ఒకటే. ఆంటీని అడిగి వాళ్ళ పాల వాడినే వతను పెట్టుకున్నా. చిక్కని గేదె పాలు. పావు నీళ్ళు కలిపితే కూడా ఎంత చిక్కగా ఉన్నాయో చూడు."

పాలలో నీళ్ళ లాగా సంసారంలో కలిసి పోయిన కృష్ణవేణిని చూస్తూ ఉండి పోయాడు సాంబడు.

"ఏంటి డాక్టర్.. మీ చీఫ్.." ఉలిక్కి పడి లేచి, వేణి బుగ్గ మీద ఓ ముద్దిచ్చి షూస్ వేసుకుంటున్నాడు సాంబడు.

"ఏదో ఒక సిల్లీ పని చెయ్యక పోతే తోచదా నీకు?" తెచ్చి పెట్టుకున్న కోపంతో నిష్ఠూరం వేసింది వేణి.

"నా పెళ్ళాం బుగ్గ.. నా ఇష్టం." బాగ్ అందుకుని తలుపు తీసి మాయమయ్యాడు.

"ఛీ.. సిగ్గు లేదు.." మురిపెంగా బుగ్గ తుడుచుకుంటూ పనిలో పడింది కృష్ణవేణి.

దబదబా తలుపు చప్పుడు.

బద్ధకంగా లేచి, ఆవలిస్తూ తలుపు తీసింది కృష్ణవేణి. చేతికున్న వాచ్ చూసింది. మూడున్నర.

"ఇంత సేపా? రోజూ ఇట్లానే ఉంటుందా?"

"ఇంకా ఆలస్యం అవుతుంది. ఇవేళ తొందరగా అయిపోయింది. రేపు నైట్ డ్యూటీ. వంట చేశావా? ఆకలేస్తోంది." సాంబడు మాట్లాడుతూనే, బట్టలు మార్చుకుని మొహం కాళ్ళు, చేతులు డెట్టాల్ సబ్బుతో కడుక్కుని వచ్చాడు.

బల్ల మీద అప్పటికే రెండు కంచాలు, మూతలు పెట్టిన గిన్నెలు, మంచినీళ్ళ సీసా, గ్లాసులు సర్ది ఉన్నాయి.

"నువ్వు కూడా తినలేదా? ఇంత సేపుండకు రోజూ!" గిన్నెల మీద మూతలు తీసి, కంచాల్లోకి వడ్డించాడు.

“బజారు కెళ్ళొచ్చి, వంట చేసే సరికి, నిద్దరొచ్చేసింది. మంచం మీద వాలి పోయాను. రేపట్నుంచీ ఎక్కడైనా హాస్పిటల్స్‌లో ఖాళీలున్నయేమో వెతికి అప్లై చేస్తాను. కొంచెం అలవాటవాలి. గుంటూరు నాకు కొత్త కదా! ఆంటీ బాగా సహాయంగా ఉన్నారు. ఎంతవరకో అంతే.. అనవసరపు విషయాలకి పోరు. ఆవిడ గది కూడా హాలుకి అటు పక్క ఉంది. అందులోనే టివి. డాక్టర్‌కి డిస్టర్బెన్స్ లేకుండా మా బెడ్ రూంలో పెట్టుకున్నామని చెప్పారు.” తను కూడా మొహం చన్నీళ్ళతో కడుక్కొచ్చి కూర్చుంది కృష్ణవేణి.

“నిజమే.. నేను చాలా లక్కీ. ఈ ఊరొస్తూనే మంచి ఇల్లు దొరికింది. దోసకాయ పప్పు చాలా బాగుంది. అచ్చు అమ్మ చేసినట్లే ఉంది. ఎన్నాళ్ళయిందో ఇట్టాంటి వంట తిని. గుత్తొంకాయ ఐతే అద్భుతం. ఇన్నేళ్ళూ హాస్టల్ కదా.. వంట మర్చిపోయుంటా వనుకున్నా.”

“వంట చెయ్యటం, ఈత కొట్టటం, సైకిల్ తొక్కడం.. ఇట్లాంటివి మర్చిపోడం ఉండదు సాంబా! సాయంత్రం నువ్వెళ్ళే క్లినిక్‌కి నేను కూడా రానా? ఆ డాక్టర్ గారికి తెలుస్తుందేమో.. ఎక్కడైనా నర్స్ కావాలంటే..” వేణి నిద్రమత్తులోనే అన్నం కలిపి తింటూ అంది.

“ఒక నెల రోజులు ఆగు వేణీ.. ఇన్నేళ్ళు కష్టపడ్డావు. కాస్త విశ్రాంతి తీసుకో! ఆదివారం నాకు ఆఫ్. అమ్మని, పిల్లల్ని చూసొద్దాము. అట్లాగే ఆఫ్ ఉన్నప్పుడు ఈ చుట్టు పక్కల విశేషాలన్నీ చూద్దాం. కనకదుర్గమ్మ గుడికి వెళ్ళాలి. ఆ లోగా నీ రిజల్ట్స్ కూడా వస్తాయి. అందాకా.. చెయ్యాల్సిన డ్యూటీలు చాలా ఉన్నాయి.”

“నీతో ఇదో గోల.. అన్నీ డబల్ మీనింగ్ డయలాగ్‌లు.”

“మనలో మనకి డబల్ మీనింగ్ లెందుకమ్మాయ్! అన్నీ సింగిల్ మీనింగ్‌లే.” సాంబడు కొంటెగా నవ్వుతూ లేచి, పళ్ళాలు, గిన్నెలు అవీ సర్దేస్తున్నాడు.

“ఇప్పటి వరకూ కష్టపడొచ్చావు కదా! నే సర్దుతాలే. నువ్వెళ్ళు.”

“అలవాటు అమ్మడూ! మర్చిపోనీకు. పైగా ఇద్దరం చేసుకుంటే త్వరగా అయిపోతుంది.. త్వరగా ముగించేసుకుని వేరే పన్లు చేసుకోవచ్చు..”

“అదిగో.. మళ్ళీ..”

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments